

ARREST VAN HET GERECHT (Derde kamer)
21 oktober 1997

Zaak T-168/96

C. Patronis
tegen
Raad van de Europese Unie

„Ambtenaren – Weigering van bevordering – Vergelijking van verdiensten –
Verlof wegens ziekte en ongeval – Inaanmerkingneming van tijdens
referentieperiode daadwerkelijk verrichte activiteit”

Volledige Franse tekst II - 833

Betreft: Beroep tot nietigverklaring van een weigering van bevordering.

Beslissing: Verwerping.

Resumé van het arrest

Verzoekster treedt op 16 mei 1980 in dienst van de Raad en wordt op 1 juli daaraanvolgend belast met de organisatie en de leiding van de Griekse afdeling van de centrale typekamer. Op 1 juli 1981 wordt zij aangesteld in het ambt van assistent in de rang B 3 en op 1 juni 1987 bevorderd tot de rang B 2.

Verzoekster staat als zesde op de lijst van de 36 naar anciënniteit gerangschikte ambtenaren die op 1 oktober 1995 de nodige anciënniteit hadden om bij de bevorderingsronde 1995 in aanmerking te komen voor bevordering tot de rang B 1. In negen ambten van de rang B 1 moet bij wege van bevordering worden voorzien.

In haar rapport aan het tot aanstelling bevoegd gezag stelt de adviserende bevorderingscommissie voor categorie B (adviserende commissie) unaniem voor, negen ambtenaren, maar niet verzoekster, tot de rang B 1 te bevorderen. Deze lijst wordt bekendgemaakt in de *Mededelingen van de administratie* nr. 163/95 van 7 december 1995.

Daarop bevordert het tot aanstelling bevoegd gezag de negen door de adviserende commissie voorgedragen ambtenaren tot de rang B 1.

Op 7 maart 1996 dient verzoekster een klacht in tegen het besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag om haar niet te bevorderen. Die klacht wordt ingeschreven op 13 maart daaraanvolgend. Zij wordt afgewezen bij een besluit van 11 juli 1996, waarvan verzoekster op 5 augustus daaraanvolgend de ontvangst bevestigt.

Tot staving van de afwijzing van de klacht voert het tot aanstelling bevoegd gezag onder meer aan, dat „(...) [de adviserende commissie] na vergelijking van de verdiensten en van de beoordelingsrapporten een keuze heeft moeten maken uit de verdienstelijke kandidaten. Daarbij is onder meer rekening gehouden met de daadwerkelijke prestaties. Aangezien u op grond van verlof wegens ziekte en ongeval minder op het werk aanwezig was, heeft de [adviserende commissie] u uiteindelijk niet voor een bevordering kunnen voordragen.”

Verzoekster is later per 1 januari 1996 tot de rang B 1 bevorderd.

Ten gronde

Het eerste middel: schending van artikel 45 van het Statuut

De adviserende commissie heeft kunnen aantonen, dat het door mevrouw Patronis tijdens de referentieperiode opgenomen verlof wegens ziekte en ongeval de reële duur van haar diensten aanzienlijk heeft verminderd, en dat haar afwezigheid wegens ziekte en ongeval die van elk van de negen bevorderde ambtenaren ruim overschreed (r.o. 31).

Al heeft de adviserende commissie niet het door alle bevorderingskandidaten opgenomen verlof wegens ziekte en ongeval stelselmatig gecontroleerd, zij kon in elk geval alleen maar concluderen, dat het aantal afwezigheden wegens ziekte en ongeval van mevrouw Patronis aanzienlijk verschilde van dat van de negen bevorderde kandidaten (r.o. 32).

Gelet op het kleine aantal op de begroting voorziene posten en op de door het personeelscomité op 17 november 1994 vastgestelde richtsnoeren voor de vertegenwoordigers van het personeel in de bevorderingscommissies (richtsnoeren), volgens paragraaf 1 waarvan bij gelijke verdiensten de reële aanwezigheid op het werk in aanmerking mag worden genomen, heeft de Raad terecht de periode van daadwerkelijke activiteit van mevrouw Patronis subsidiair in aanmerking genomen en bij gelijke verdiensten bij voorrang ambtenaren bevorderd die objectief gezien regelmatig hadden gewerkt en daardoor de continuïteit, en derhalve het belang van

de dienst, tijdens de referentieperiode veel meer hadden gediend dan de betrokkene (r.o. 34).

Een adviserende bevorderingscommissie is immers niet verplicht, zich enkel op de beoordelingsrapporten van de kandidaten te baseren, maar kan haar oordeel ook op andere aspecten van de verdiensten van de kandidaten gronden, zoals andere informatie betreffende hun administratieve en persoonlijke situatie die het enkel op de beoordelingsrapporten gebaseerde oordeel kunnen relativiseren (r.o. 35).

Referentie: Gerecht 25 november 1993, X/Commissie, T-89/91, T-21/92 en T-89/92, Jurispr. blz. II-1235, r.o. 49 en 50

De uitlegging die de instelling op wettige wijze van artikel 45 van het Statuut heeft gegeven, kan overeenkomstig het beginsel van de hiërarchie der normen noch door het advies van de paritaire commissie, noch door de richtsnoeren in het geding worden gebracht (r.o. 36).

Het tweede middel: niet-nakoming van de motiveringsplicht

Het besluit houdende afwijzing van de klacht, geeft bondig, maar voldoende uitdrukkelijk aan, om welke reden de Raad verzoekster niet heeft bevorderd, en de gegrondheid daarvan is juist het voorwerp van het eerste middel (r.o. 41).

De motivering van het besluit houdende afwijzing van de klacht, heeft dus enerzijds de betrokkene de nodige aanwijzingen gegeven om het onderhavige beroep met kans

op succes te kunnen instellen, en anderzijds het Gerecht in staat gesteld, de wettigheid van het bestreden besluit te toetsen (r.o. 42).

Referentie: Hof 1 juni 1983, Seton/Commissie, 36/81, 37/81 en 218/81, Jurispr. blz. 1789, r.o. 47 en 48; Gerecht 16 december 1993, Turner/Commissie, T-80/92, Jurispr. blz. II-1465, r.o. 62

Het derde middel: schending van artikel 26 van het Statuut

Artikel 26 van het Statuut beoogt de uitoefening van het recht van verweer van de ambtenaar te waarborgen, door te voorkomen dat het tot aanstelling bevoegd gezag zijn ambtelijke positie en loopbaan rakende besluiten neemt op grond van gegevens betreffende zijn gedrag die niet in zijn persoonsdossier zijn opgenomen (r.o. 46).

Referentie: Hof 12 februari 1987, Bonino/Commissie, 233/85, Jurispr. blz. 739, r.o. 11; Gerecht 5 december 1990, Marcato/Commissie, T-82/89, Jurispr. blz. II-735, r.o. 78

Het derde middel kan niet slagen, daar de Raad het door mevrouw Patronis opgenomen verlof wegens ziekte en ongeval wettig in aanmerking heeft genomen, en deze laatste niet heeft ontkend, van de administratie telkens een overzicht van het opgenomen ziekteverlof te hebben ontvangen, en de juistheid daarvan niet heeft betwist (r.o. 47).

Dictum:

Het beroep wordt verworpen.